

III. 3. Představení problému, jenž by mohl být odstraněn dobrodiním – popis

Naturál (rozplývá se přechází doprava, kreslí rukama do vzduchu, zasněně): „Eluáz! Božské jméno! Jak rosa nad ránem! zvedne jednu ruku Jak blankyt na nebi! zvedne druhou ruku Jak jemný zpěv hrdliččin zval ku lásce hlas, sepne ruce na srdci, procítěně kde borový zaváněl Máj!“

Kamil mávne rukou, nechá jej stát stranou, v ostrém kontrastu k jeho rozplývání: „Nevšímejte si ho, je to pošuk. Tak – proč vlastně pláčete?“

Eluáz (už zase natahuje): „To... Pierre! Můj Pierre! Čtěte.“

Eluáz podává Kamilovi dopis, Kamil se neurvalým tónem pouští do čtení.

Kamil (čte příčemž přechází více do popředí): „Drahá holubičko... povzbudivě se ohlédne po Eluáz No tak to nevypadá tak zle.“

Eluáz pobídne jej rukou: „Čtěte dál.“

Kamil (čte dál): „... mezi námi je konec. Aha. Miluji tě a tak dále, ale tvůj strýček slíbil, že jestli nás ještě někdy uvidí spolu, tak mi... zaostří na dopis, jako by špatně viděl, poněkud se lekne a pohoršeně dokončí směrem k Naturálovi no to se nehodí.“

Eluáz popojde vedle Kamila, rezolutně do publika: „Hulvát!“

Kamil (pokračuje ve čtení): „Vymyslel jsem to takto – já zůstanu v našem domě se služebnictvem a ty půjdeš jako řeholnice do kláštera v opět ostří, obrací porůznu papír, snaží se přečíst Aržen... Aržua... Arž... dokončí neurvale to se nedá přečíst! S láskou Pierre! poslední větu pronese stejně neurvale, i neurvaleji jako „nedá se přečíst““

Naturál (už předtím pomalu kroužil kolem Kamila a Eluáz, když Kamil dokončí, stoupne si mezi ně, jedním pohybem bere Kamilovi dopis, zahazuje jej a odstrkuje Kamila stranou): „Pierre je minulost, spanilá Eluáz! Kdo by se trápil pro takového vydřiducha.“

III. 4. V čem spočívá naturalistické řešení problému – argumentace

Kamil chytá Naturála zezadu za krk a ne zrovna citlivě jej odvádí stranou: „Na slovíčko. s omluvným posunkem k Eluáz Omluvte nás, slečno.“

Odchází s Naturálem poněkud stranou doprava, Eluáz ve svých chmurách nešťastně kouká do země

Kamil věcně: „Jen pro moji informaci, o co my se tu vlastně pokoušíme? Snažíme se jí vrátit jejího milého, správně? naléhavě pokýve hlavou, čeká kladnou odpověď To je dobrá věc?“

Naturál se na něj lišácky usměje: „Ale no tak. My se tu z milosti boží snažíme jejího milého nahradit. Istivě mrkne do publika“

Kamil (nejistě): „A to je správně? Takhle ji využít.“

Naturál: „Božínku obrábí oči k nebesům, ale ve skutečnosti jej to poučování baví. Poučuje rychle a živě: Vzpomeň si, co jsem ti říkal o přírodě. Přirozeně toužíš po dobru, tak naslouchej své touze. Uvidíš, jak dobré to bude. spiklenecky se k němu nakloní Ještě lépe – ty to ucítíš! „ucítíš“ procítí, pomůže si přitom levou rukou neurčitě napřaženou někam do dálav. Chvíli setrvá, pak ruku svěsí a druhou furiantsky praští Kamila do zad Jaký další důkaz bys chtěl? s pohledem na Eluáz Podívej, jak je pěknoučká.“

Oba k ní ostentativně obrátí zraky a kriticky ji hodnotí, v tu chvíli Eluáz hlasitě a z plných sil asexuálně zatroubí do kapesníku

Kamil znehuceně a s pochybami: „Já nevím. Na můj vkus trochu uřvaná.“

Naturál (poodstoupí stranou, čelem k publiku, pokrčí rameny zeširoka): „Srdce si žádá, co si srdce žádá.“

Kamil stále s pochybovačným pohledem na Eluáz, které se na tváři usadil přihlouplý výraz: „Jenže žádá si srdce zrovna ji?“

Naturál nevinnost sama: „A žádá si srdce skončit v pekle?“

Kamil vylekaně se podívá na Naturála, rozhodně: „To si srdce nežádá. To si vůbec nežádá.“

Naturál: „Tak do toho.“ Naturál strčí do Kamila, který padne na Eluáz